

Arrest

nr. 129 379 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Eslamshahr (provincie Teheran) en bent u Iraans staatsburger. Op uw dertien, veertien jaar werd u lid van de Basij (Mobilisatie der Verdrukten), onder invloed van de broer van een vriendje. Na uw legerdienst, in de elfde maand van 1388 (Perzische kalender, stemt overeen met 01-02/2010 volgens de Gregoriaanse kalender) raakte u via uw overste bij de Basij, M. Z. (...), aan werk in het vervoersbedrijf A. (...) in Teheran. U kreeg er een functie binnen de Hefazat (veiligheidsdienst) van het bedrijf. De baas van het bedrijf, H. F. (...), merkte op dat u goed Engels kon en hij vroeg u bijlessen Engels te geven aan hemzelf, zijn zoon en dochter. Sinds de zevende maand van 1389 (09-10/2010) ging u iedere woensdagvoormiddag naar

het huis van H.(...) om er bijles te geven. Drie maanden later kwam u zoals iedere woensdag opnieuw aan bij het huis voor de wekelijkse les. De kinderen bleken evenwel niet thuis te zijn en hun moeder, L. (...), ontving u alleen. Ze gebood u op de kinderen te wachten, maar het werd al snel duidelijk dat zij andere bedoelingen had met u. Ze zette een sekskanaal op op tv en begon u te verleiden. Wanneer u hierop niet wilde ingaan uit respect voor uw baas, dreigde ze ermee aan haar man te zeggen dat u haar had trachten te verkrachten. Uiteindelijk ging u in op haar avances. Sinds die woensdag bleef u na de bijles van de kinderen bij L. (...) en hadden jullie betrekkingen. Buiten die woensdagen hadden jullie ook geregeld telefonisch contact. Op het Suikerfeest in de zesde maand van 1390 (08-09/2011) belde L. (...) u op met de mededeling dat haar echtgenoot niet thuis was. Ze nodigde u bij haar thuis uit en u ging op die uitnodiging in. Na een hele namiddag met haar te hebben doorgebracht in het salon, hoorden jullie geklop op de buitendeur. Jullie verlieten de kamer en toen merkten jullie op dat H. (...) al verschillende keren L. (...) had proberen te telefoneren. Jullie vermoedden dan ook dat het H. (...) was die aan de deur stond en u vluchtte, zonder uw schoenen, die u aan de trap liet staan, aan te trekken, naar boven. L. (...) opende de deur waar inderdaad haar echtgenoot stond samen met nog een andere persoon. Bij het binnengaan merkte H. (...) de vreemde schoenen op. Niet wetend van wie ze waren, begon hij het huis te doorzoeken. U had gezien dat L. (...) u een teken had gegeven en u vluchtte door het raam van de eerste verdieping naar buiten. Toen u van het huis wegluchtte, hoorde u H. (...) van boven uw naam roepen. U bereikte uw wagen die een paar straten verder geparkeerd stond en belde uw vader op om hem te vertellen wat er was gebeurd. U sprak met hem af bij een bevriende winkelier. Tijdens uw rit naar daar merkte u dat H. (...) u een aantal keer probeerde te bellen. Uw vader bracht u wat kleren en documenten en voerde u vervolgens naar het Bevrijdingsplein in Teheran, waar u een taxi nam naar uw tante in Bijar (Iran). Nadat u twee dagen bij uw tante was, nam u telefonisch contact op met uw vader. Hij vertelde u dat de morgen na uw vlucht mensen - hij dacht vrienden van uw werk of de Basij - bij jullie thuis waren binnengevallen en documenten van de Basij en uw computer hadden meegenomen. Ze hadden naar u gevraagd, maar verder wist u niets over het doel van dit optreden, noch wist u wie het precies waren geweest. U vroeg geen details aan uw vader omdat u hem niet in de problemen wilde brengen. Nadat u een week bij uw tante had gelogeed, kon u met de hulp van een smokkelaar Iran verlaten. U had immers schrik dat u van overspel beticht zou worden en daar staat de doodstraf op. Ongeveer in augustus 2011 stak u illegaal en te paard via de bergen de grens over met Turkije. In de Turkse stad Van stapte u over in een vrachtwagen tot Istanbul, waar de smokkelaar u naar een andere vrachtwagen bracht. In dit voertuig reisde u vier, vijf dagen samen met drie Pakistanen. De bedoeling was om in Engeland te geraken, maar jullie geraakten niet verder dan België. In België vroeg u op 14 oktober 2011 asiel aan. U heeft nog steeds contact met uw ouders en drie vrienden in Iran. Jullie spreken echter niet over wat u is overkomen en u heeft er bijgevolg geen idee van of u wel degelijk problemen heeft wegens uw relatie met L. (...) in Iran. U wenst hoe dan ook niet naar Iran terug te keren omdat u vreest tot de doodstraf veroordeeld te zullen worden wegens overspel.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van een deel van uw shenasnameh, opgemaakt op 18/09/1986 te Teheran; uw legerdienstkaart; uw identiteitskaart van het transportbedrijf A. (...); een brief van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid in verband met de door u betaalde bijdragen, d.d. 19/04/2011; uw lidkaart van de Basij, geldig tot 14/06/2010; een bedankingsbrief van de commandant van de Basij van Eslamshahr en kolonel van de Sepah, H. R. (...), aan de commandanten van de eenheden, bataljons en basissen van verzetsstrijders van Seyed Al Shohada van de Basij, d.d. 18/10/2006; en een tweede bedankingsbrief van de commandant van de Basij van Eslamshahr en kolonel van de Sepah, H. R. (...), aan u persoonlijk gericht waarbij zowel u als andere medewerkers bedankt worden voor de geleverde inspanningen tijdens het zeventiende herdenkingsjaar van Imam Khomeini.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Iran te hebben verlaten omdat u door uw werkgever H. F. (...) werd betrappt toen u via een raam zijn huis uitvluchtte waar u alleen was met zijn echtgenote L. (...) (CGVS, p.16, 27, 31). Op de vraag wat u eigenlijk vreest in Iran, antwoordde u dat op overspel de doodstraf staat. H. (...) had u gezien en kon beslissen wat hij met u zou doen (CGVS, p. 31).

Er dient evenwel gewezen te worden op diverse elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees ernstig ondermijnen.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal eigenaardigheden betreffende de omstandigheden waarin u uw verhouding met L. (...) beleefde en de manier waarop de verhouding

uiteindelijk ook werd ontdekt. Zo dient gewezen te worden op het grote risico dat L. (...) en u namen door jullie liefde te bedrijven in het huis van L. (...) en uw baas. Hoewel u verklaarde altijd goed te weten waar H. (...) zich bevond wanneer u bij L. (...) was (CGVS, p. 22), is het niet uit te sluiten dat hij onverwacht kon thuiskomen. Verder is het opmerkelijk dat er geen geruchten zijn ontstaan over jullie twee. Zo is het toch opmerkelijk dat een jonge man iedere woensdagnamiddag doorbrengt met een getrouwde vrouw, temeer die vrouw getrouwd is met de baas van een transportbedrijf en een voormalige generaal van de Sepah is. Gevraagd of u geen schrik had dat de burens zouden beginnen te roddelen, dacht u aanvankelijk dat de burens wel zouden denken dat u familie was. Wanneer u er op werd gewezen dat het toch raar is dat een jonge kerel iedere woensdag een getrouwde vrouw bezoekt, stelde u dat de burens wel iets beters te doen hadden. U voegde er aan toe dat u lid was van de Basij en dat u een baard droeg, dus dat de mensen wel niet op u zouden letten (CGVS, p. 22). Dit is evenwel een wel erg simpele redenering. Gezien het hoge profiel van de echtgenoot van L. (...) is het immers onwaarschijnlijk dat uw bezoeken aan haar gedurende ruim een half jaar in de buurt niet zouden worden opgemerkt en er niet over zou worden gesproken. Ten slotte zou uw verhouding uiteindelijk aan het licht gekomen zijn doordat u uw schoenen open en bloot liet staan toen u het huis uitvluchtte. Uw verklaring waarom u niet alle sporen van uw aanwezigheid uitwiste toen u het huis verliet, met name dat men op zo een moment daar niet aan denkt, is onafdoende, temeer H. (...) niet zomaar het huis is komen binnenstormen, maar L. (...) zelf nog naar de deur, die zich vooraan de tuin bevond, moest lopen om H. (...) binnen te laten (CGVS, p. 25-26). U had dus tijd om uw schoenen mee te nemen. Betreft bovenstaande elementen dient te worden opgemerkt dat u, in een samenleving waar op overspel de doodstraf staat, wel heel weinig maatregelen neemt om uw verhouding met L. (...) verborgen te houden.

Verder zijn uw verklaringen over wat u te wachten staat nadat H. (...) u uit zijn huis heeft zien wegvlugten erg vaag. Zo heeft u het wel over overspel en de doodstraf, maar heeft u er geen idee van of H. (...) ook effectief stappen tegen u heeft ondernomen, en of u überhaupt ergens van bent aangeklaagd, laat staan voor bent veroordeeld. Het enige wat u weet is dat er de ochtend na uw vlucht volgens uw vader mensen van het bedrijf of de B. (...) uw computer en documenten zijn komen ophalen. U heeft uw vader echter niet gevraagd wie het precies waren en waarom ze uw spullen zijn komen ophalen. Evenmin heeft u gevraagd of die personen een huiszoekingsbevel of aanhoudingsbevel meehadden (CGVS, p. 28-30). U stelde dat er een dossier tegen u kan zijn, maar evengoed ook niet. U gaat er vanuit dat er wel iets moet zijn, anders zouden ze nooit uw huis zijn binnengevallen (CGVS, p. 30). U heeft zelf nooit de moeite genomen om u te informeren of H. (...) effectief een klacht tegen u heeft ingediend, noch heeft u uw familie gevraagd dit na te gaan. U heeft nochtans een neef die advocaat is, maar u heeft er niet gedacht hem in te schakelen (CGVS, p. 30). Hoewel u hier in België nog contact heeft met uw ouders en met vrienden in Iran, weet u verder niets over eventuele problemen gelinkt aan uw relatie met L. (...) die zich zouden kunnen voordoen bij een terugkeer naar Iran. U stelde niet meer over de zaak te praten (CGVS, p. 6, 31). Dat u heeft nagelaten ook maar enige poging te ondernemen om iets meer over de kern van uw vluchtrelaas te weten te komen, doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Verder denkt u dat H. (...) via uw vrienden van het werk of de Basij probeert te weten te komen waar u zich bevindt, maar concreet kan u zich hierover niet uitspreken (CGVS, p. 31). Het louter insinueren dat H. (...) zena (overspel) zou kunnen bovenhalen en vanalles tegen u zou kunnen doen (CGVS, p. 33), zonder ook maar enig concreet element als bewijs hierover te kunnen aanhalen, volstaat op zich niet om in uw hoofde te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uw verklaringen te vermoeden aangeklaagd te zijn, of in de toekomst te worden aangeklaagd, voor zena, wat kan leiden tot de doodstraf, kunnen overigens geenszins in overeenstemming worden gebracht met de informatie ter zake waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo stelde u dat niemand ooit gezien heeft dat u en L. (...) seksuele betrekkingen hebben gehad (CGVS, p. 30). Enkel hebben H. (...) en de man die met hem mee was gezien hoe u het huis uitvluchtte (CGVS, p. 27). Bijgevolg is er geen sprake van dat u en L. (...) betrappt zouden zijn op het hebben van buitenechtelijke/illegale geslachtsgemeenschap met elkaar. Uit de informatie blijkt dat illegale geslachtsgemeenschap bewezen kan worden d.m.v. getuigen, maar dat dan, volgens de Iraanse strafwet, de getuigenis van vier mannelijke rechtvaardige getuigen of van drie mannelijke en twee vrouwelijke rechtvaardige getuigen die hun verklaringen baseren op eigen waarnemingen vereist is. Uit uw verklaringen blijkt dat hieraan niet voldaan is. De bewijslast inzake illegale geslachtsgemeenschap is zo streng dat men in praktijk maar zeer zelden tot de beschuldiging van overspel kan komen. Indien men iemand valselijk beschuldigt, kan men zelf beschuldigd worden van laster en zwaar gestraft worden.

Gelet op de hierboven geciteerde informatie kan overigens nog worden toegevoegd dat uw algemene kennis inzake de bewijslast voor overspel en de gang van zaken bij doodstrafvonnissen geheel ontoereikend is. Zo stelde u dat er bij een onderzoek naar zena steeds sprake is van een wetsdokter die een sporenonderzoek uitvoert op het verdachte koppel en zo de schuld vastlegt (CGVS, p. 31-32). Uit bovenvermelde informatie blijkt evenwel dat er meerdere mogelijkheden zijn om van zena (overspel) beschuldigd te worden. Zo stelt de informatie dat de betrokken persoon in kwestie zelf viermaal dient te bekennen voor een rechter, of dat er ofwel vier mannelijke rechtschapen getuigen ofwel drie mannelijke en twee vrouwelijke rechtschapen getuigen moeten zijn die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. Daarnaast bepaalt de Iraanse wetgeving dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis en inzicht eveneens uitspraak kan doen. U vermoedde verder verkeerdelijk dat één of twee getuigen volstaan om iemand te kunnen veroordelen voor overspel (CGVS, p. 32). Tevens heeft u geen idee of men in Iran in beroep kan gaan tegen een veroordeling voor overspel (CGVS, p. 32). De informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal maakt duidelijk dat bij rechtszaken waarbij de doodstraf wordt uitgesproken, steeds beroep kan worden aangetekend bij het Hooggerechtshof. In zaken waar de doodstraf werd uitgesproken zal het Hooggerechtshof in principe altijd gehoord moeten worden, onafgezien of er beroep werd aangetekend of niet.

Gezien alle bovenstaande bevindingen kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen in Iran vervolgd te (zullen) worden voor overspel en veroordeeld te (zullen) worden tot de doodstraf.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen. Aan uw identiteit, nationaliteit, het feit dat u uw legerdienst vervulde, het feit dat u voor een transportbedrijf werkte en daarvoor sociale bijdragen betaalde en het feit dat u een gewoon lid geweest bent van de Basij wordt niet getwijfeld. De twee brieven van de commandant van de Basij van Eslamshahr en kolonel van de Sepah, H. R. (...), legt u enkel neer ter illustratie dat u actief was in Iran, maar u weet eigenlijk verder niet waarom uw vader ze heeft bezorgd toen u hem vroeg naar bewijzen van uw problemen in Iran (CGVS, p. 10).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij is het niet eens met de motivering in de bestreden beslissing en zij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Waar verwerende partij wijst op een aantal eigenaardigheden betreffende de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verhouding met L. beleefde en de manier waarop de verhouding uiteindelijk ook werd ontdekt, merkt verzoekende partij op dat zij heeft aangegeven dat zij iedere

woensdagnamiddag Engelse les ging geven aan de kinderen van H. en aan L. zelf. Verzoekende partij ging aldus met medeweten van H. langs bij zijn echtgenote en kinderen. Het feit dat de burens niet geroddeld hebben is dan ook simpelweg te danken aan het feit dat verzoekende partij niet in het geheim langsging en er dus geen reden was om te roddelen.

Aangaande de bevinding dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij, toen H. plots aan de deur stond, niet het nodige heeft gedaan om alle sporen van haar aanwezigheid uit te wissen, legt verzoekende partij uit dat de verhouding aan het licht is gekomen omdat zij op een ander tijdstip – suikerfeestdag – bij L. thuis was. Het plotse geklop aan de deur heeft hen doen opschrikken en zij zijn vervolgens beide in paniek geraakt. Omdat verzoekende partij toen zo snel mogelijk het huis moest verlaten en zij toen volledig in paniek was, kon zij niet meer helder denken. Het laten staan van de schoenen onderaan de trap is dan ook een logische consequentie, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met deze plotse paniek.

2.2.2.2. De Raad merkt ten eerste op dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij iedere woensdagvoormiddag les diende te geven aan meneer H. F., zijn vrouw en zijn kinderen (*"Meneef F. vroeg mij om Engelse les te geven aan hemzelf, zijn vrouw en kinderen"*, administratief dossier, stuk 5, p. 16). Ten tweede stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij gedurende een paar maanden iedere woensdag naar hun huis ging, dat zij er les gaf en dat zij, toen de kinderen naar school vertrokken waren, soms nog enkele uren alleen achterbleef met L. (administratief dossier, stuk 5, p. 16 en 21). De Raad is van oordeel dat, hoewel verzoekende partij als leraar naar hun huis kwam om aan het ganse gezin les te geven, het toch wel bevreemdend moet zijn overgekomen voor de buitenwereld dat verzoekende partij, als leraar, gedurende enkele maanden soms nog urenlang in het huis is achtergebleven met L., toen de rest allang vertrokken was. In de bestreden beslissing wordt bovendien nog opgemerkt dat L. de vrouw is van de baas van een transportbedrijf en een voormalige generaal van de Sepah. Het hoog profiel van H. maakt het derhalve nog minder aannemelijk dat de bezoeken van verzoekende partij gedurende de periode van ongeveer een half jaar helemaal niet zouden zijn opgevallen.

Daar waar verzoekende partij verwijst naar de plotse paniek die is ontstaan toen H. ineens aan de deur stond, hetgeen ertoe leidde dat zij niet meer helder kon nadenken, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing eveneens wordt aangehaald dat H. niet zomaar het huis binnenstormde, maar dat L. zelf nog naar de deur moest lopen om H. binnen te laten. De plotse paniek in hoofde van verzoekende partij kan dan ook niet als geldig excuus worden aanvaard voor het feit dat zij er niet aan dacht om eerst haar schoenen, toch wel een essentieel kledingstuk indien men (mogelijks) snel dient te vluchten, aan te trekken. Bovendien wijst verwerende partij er in haar beslissing tevens op dat verzoekende partij, in een samenleving waar op overspel de doodstraf staat, wel heel weinig maatregelen neemt om haar relatie met L. verborgen te houden. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij op de dag van het Suikerfeest, een belangrijke religieuze feestdag, vier of vijf uur, tot de avond, bij L. is gebleven, terwijl H. had gezegd dat hij misschien die avond al naar huis zou komen (administratief dossier, stuk 5, p. 24). De Raad concludeert dat de lakse houding van verzoekende partij niet verenigbaar is met de intense angst die zij zou hebben ervaren en de zeer ernstige gevolgen die haar buitenechtelijke relatie met zich mee kon brengen.

2.2.3.1. Aangaande de bemerking dat de verklaringen van verzoekende partij over wat haar te wachten staat nadat H. haar uit haar huis heeft zien wegvluchten, erg vaag zijn, benadrukt verzoekende partij dat zij voor haar leven vreest zonder dat zij met zekerheid hoeft te weten of H. effectief stappen tegen haar heeft ondernomen. Indien H. geen klacht tegen haar zou hebben neergelegd, impliceert dit immers niet dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar Iran. Verzoekende partij licht toe dat H. haar duidelijk heeft herkend toen zij wegvluchtte uit zijn huis en dat hij hoe dan ook door hem zal worden gestraft. H. is immers een rijk en machtig man, zo stelt verzoekende partij.

Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij niet kon zeggen wie precies haar computer en documenten zijn komen ophalen en of deze personen een huiszoekingsbevel of een aanhoudingsbevel meehadden, oppert verzoekende partij dat zij hier niet veel informatie over kan geven om de eenvoudige reden dat zij niet veel informatie heeft over dit incident. Zij was toen niet thuis en haar vader heeft deze personen geen vragen durven stellen. Daar waar verzoekende partij tevens wordt verweten nooit de moeite te hebben genomen om zich te informeren of H. effectief een klacht tegen haar heeft ingediend en verwerende partij tevens opmerkt dat zij over het algemeen niets weet over eventuele problemen gelinkt aan haar relatie met L. die zich zouden kunnen voordoen bij een terugkeer naar Iran,

benadrukt verzoekende partij dat het feit dat zij geen informatie kan verschaffen over hetgeen al dan niet nog is gebeurd in Iran, te wijten is aan het feit dat zij haar familieleden niet in de problemen wenst te brengen. Verzoekende partij hamert erop dat haar familieleden nog steeds kunnen worden geconfronteerd met een woedende echtgenoot.

Betreft de conclusie van verwerende partij dat het louter insinueren dat H. overspel zou kunnen bovenhalen en vanalles tegen haar zou kunnen doen zonder ook maar enig concreet element als bewijs hierover te kunnen aanhalen, op zich niet volstaat om in haren hoofde te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wenst verzoekende partij te benadrukken dat het niet gaat om loutere insinuaties. Verzoekende partij vestigt er nogmaals de aandacht op dat zij werd betrappt door de echtgenoot van L., een machtig man in Iran, dat zij, volgens de Iraanse wetgeving, een ernstig misdrijf heeft gepleegd waarop de doodstraf staat en dat H. hoe dan ook wraak zal nemen, ook al zou hij nog geen officiële klacht hebben ingediend.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij er geen idee van heeft of H. ondertussen effectief stappen tegen haar heeft ondernomen en of zij überhaupt ergens van beschuldigd wordt in Iran, laat staan ergens voor is veroordeeld. Het enige wat verzoekende partij weet te vertellen is dat volgens haar vader mensen van het bedrijf of de Basij haar computer en documenten zijn komen ophalen, doch zij heeft haar vader niet gevraagd wie het precies waren en waarom ze haar spullen zijn komen halen. Evenmin heeft zij gevraagd of die personen een huiszoekingsbevel of aanhoudingsbevel meehadden. Verzoekende partij stelde dat er een dossier tegen haar kan zijn in Iran, maar evengoed ook niet. Verwerende partij merkt op dat zij zelf nooit de moeite heeft genomen om zich te informeren of H. effectief een klacht tegen haar heeft ingediend, ook niet via haar familie, terwijl zij dan wel stelde dat zij in Iran een neef heeft die advocaat is. Verwerende partij motiveert verder dat, hoewel verzoekende partij heeft verklaard dat zij nog steeds vanuit België contact onderhoudt met haar ouders en met vrienden in Iran, zij helemaal niets kan zeggen over eventuele problemen gelinkt aan haar relatie met L. die zich zouden kunnen voordoen bij een eventuele terugkeer naar Iran. Verwerende partij besluit dat het feit dat verzoekende partij heeft nagelaten ook maar enige poging te ondernemen om iets meer over de kern van haar vluchtrelaas te weten te komen, afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van haar vluchtmotieven. Het louter insinueren dat H. overspel zou kunnen bovenhalen en vanalles tegen haar zou kunnen doen, volstaat op zich niet om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert of dat zij in Iran een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden.

Verzoekende partij tracht deze *quasi* totale onwetendheid, die het resultaat is van het gebrek aan initiatief van harentwege om zich te informeren over de evolutie van haar eigen problematiek, goed te praten door te insinueren dat het voor haar irrelevant is om te weten of H. nu al dan niet een officiële klacht tegen haar heeft ingediend. Zij stelt dat H. hoe dan ook zijn machtige positie zal gebruiken om haar te (laten) straffen, al dan niet via de officiële weg, waardoor zij in geen geval veilig is in Iran. Haar vrees is bijgevolg niet gebaseerd op loutere insinuaties. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor inderdaad het volgende heeft aangegeven: *“Ze kunnen zena boven halen, ze kunnen van alles doen. Dat moet H. doen”* (administratief dossier, stuk 5, p. 33). In de bestreden beslissing wordt echter gemotiveerd dat verzoekende partij er helemaal niet in slaagt om deze vrees te concretiseren. Immers, verzoekende partij baseert zich op de voormelde stelling zonder te weten of er en welke maatregelen H. tegen haar zou hebben genomen – zij kan ook geen concrete elementen naar voor brengen waarmee zij kan bewijzen dat H. bepaalde handelingen zal stellen bij haar terugkeer naar Iran – en zij heeft verder ook helemaal geen initiatief aan de dag gelegd om hier op enige manier informatie over te bekomen. Verzoekende partij voert aan dat zij geen informatie kan verschaffen over hetgeen al dan niet nog is gebeurd in Iran omdat zij haar familieleden niet in de problemen wenst te brengen. De Raad is allesbehalve overtuigd door een dergelijke uitleg en wenst dienaangaande te verwijzen naar enkele verklaringen uit het gehoorverslag:

“Heeft u L. nog gezien of gehoord sinds u er wegvluchtte?”

Nee, ik heb geen nieuws

Heeft u via vrienden of familie te weten proberen te komen hoe het met haar gaat?

Niemand weet van dit, het is privé, om dan te bellen.

Meneer, u kan via uw vrienden gewoon eens informeren hoe het met L. gaat, zonder dat u in detail moet zeggen dat u ooit seks met haar gehad heeft.

Ik zal het zeker doen.

U moet dat niet doen van mij hé.

Dan zal ik het niet doen. Wat wilt u nu.

(...) Maar is er een zaak tegen u?

Hoe moet ik dat weten?

Heeft u dat niet gevraagd aan uw familie, of een advocaat onder de arm genomen?

Er kan dat er ook geen dossier is tegen mij, of dat ze een dossier voorbereiden, alles kan.

Dan zou ik mij eens informeren?

Mijn neef is advocaat, dus dan zal ik mij misschien wel eens informeren, maar dat moet wel toch, anders gaan ze het huis niet binnen vallen.” (administratief dossier, stuk 5, p. 30).

Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekende partij wel degelijk over de mogelijkheid beschikt om zich via vrienden of familie – en dan vooral via haar neef, die advocaat is en die haar derhalve cruciale informatie had kunnen geven omtrent de al dan niet opgestarte rechtszaak tegen haar – te informeren over de stand van zaken in haar land van herkomst. Verzoekende partij schijnt zich dit echter pas te realiseren tijdens het gehoor zelf en geeft op aanraden van de protection officer aan dat zij dan misschien wel eens contact zal opnemen met personen die haar uiterst belangrijke informatie zouden kunnen verschaffen over haar eigen problemen. Een dergelijke houding is allesbehalve ernstig en valt niet te rijmen met haar bewering dat zij via haar familie (en vrienden) geen informatie kan verkrijgen over haar problemen omdat zij hen dan mogelijks in de problemen zou kunnen brengen.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij niet veel informatie kan geven over de huiszoeking omdat zij toen niet thuis was en haar vader deze personen geen vragen heeft durven stellen, merkt de Raad op dat een dergelijke uitleg evenmin in overeenstemming te brengen is met hetgeen zij tijdens haar gehoor heeft verklaard:

“Heeft uw vader niet gevraagd wie er zomaar in zijn huis komt en spullen meeneemt?

Ja, hij zal dat wel gevraagd hebben en zij zullen dat wel gezegd hebben maar ik heb dat niet gehoord.

En u heeft dat niet gevraagd?

Ik heb aan de telefoon niet willen spreken zodat zij dan niet in de problemen zouden kunnen komen” (administratief dossier, stuk 5, p. 29).

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4.1. Verwerende partij merkt op dat het door verzoekende partij geuite vermoeden te zijn aangeklaagd of te worden aangeklaagd voor overspel, wat kan leiden tot de doodstraf, niet in overeenstemming kan worden gebracht met de informatie waarover verwerende partij beschikt en waaruit kan worden afgeleid dat verzoekende partij en L. niet (door een bepaald aantal getuigen) zouden zijn betrappt op het hebben van buitenechtelijke/illegale geslachtsgemeenschap. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de bewijslast inzake illegale geslachtsgemeenschap zo streng is dat men in de praktijk maar zeer zelden tot de beschuldiging van overspel kan komen.

Verzoekende partij merkt dienaangaande op dat H. een machtig man is en dat getuigen kunnen worden gekocht. Evenmin valt het volgens haar uit te sluiten dat H. zich schuldig zou maken aan verregaande dreigementen teneinde verzoekende partij viermaal te doen bekennen voor de rechter.

2.2.4.2. De Raad verwijst vooreerst naar bovenstaande uiteenzetting, waaruit blijkt dat verzoekende partij geen aanvaardbare uitleg kan verschaffen voor de vaagheden en eigenaardigheden die verwerende partij heeft vastgesteld en dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om afbreuk te doen aan de conclusie dat zij geen enkel concreet element naar voor heeft kunnen brengen waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert ten opzichte van H. (en de Iraanse autoriteiten in het geval van een veroordeling tot de doodstraf). De opmerking van verwerende partij dat uit de informatie waarover zij beschikt blijkt dat er voldoende getuigen aanwezig dienen te zijn om te worden veroordeeld tot overspel – hetgeen *in casu* niet het geval is – en dat het om die reden in de praktijk maar zeer zelden tot een beschuldiging van overspel komt, maakt het door verzoekende partij geuite vermoeden aangeklaagd te zijn, of in de toekomst te worden aangeklaagd voor overspel, hoe dan ook nog minder aannemelijk. Het argument dat H. vanuit zijn machtige positie wel een mouw zal passen aan deze bewijslast, betreft slechts een blote bewering. Daarbij merkt de Raad op dat het vooral opmerkelijk is dat verzoekende partij blijkbaar niet weet wat deze specifieke bewijslast inhoudt en hoe een beschuldiging/veroordeling voor overspel precies in zijn werk gaat (zie punt 2.2.5.2.).

2.2.5.1. Nopens de motivering dat de algemene kennis van verzoekende partij inzake de bewijslast voor overspel en de gang van zaken bij doodstrafvonnissen geheel ontoereikend is, haalt verzoekende partij aan dat haar niet kan worden verweten dat zij niet precies kan verklaren hoe een persoon kan worden veroordeeld voor overspel en of er tegen een dergelijke uitspraak beroep kan worden aangetekend. Zij is immers geen advocaat en zij is dus een leek voor wat betreft de Iraanse wetgeving. Verzoekende

partij weet wel dat overspel een ernstig misdrijf is. Zij heeft echter nog nooit een dergelijk onderzoek/procedure meegemaakt in de praktijk.

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat van een persoon die werkelijk de vrees koestert om in zijn land van herkomst op basis van overspel te worden veroordeeld tot de doodstraf, toch wel kan worden verwacht dat die zich zou informeren over de bewijslast die wordt opgelegd bij overspel en de gang van zaken bij doodstrafvonnissen. Haar uiterst gebrekkige en foutieve kennis over de bewijslast die wordt gehanteerd in dergelijke zaken en het feit dat zij verder niet eens kon zeggen of men in Iran tegen een veroordeling voor overspel in beroep kan gaan, kan niet worden goedgepraat door het feit dat zij geen advocaat is en zij nooit eerder betrokken raakte bij dergelijke zaken. De Raad wenst er bovendien nogmaals op te wijzen dat verzoekende partij tijdens haar gehoor het volgende heeft verklaard: *"Mijn neef is advocaat, dus dan zal ik mij misschien wel eens informeren (...)"* (administratief dossier, stuk 5, p. 30). De bewering van verzoekende partij dat zij in Iran zal worden beschuldigd/beschuldigd werd van overspel, waarop de doodstraf staat, is allesbehalve geloofwaardig indien verzoekende partij niet eens de moeite zou hebben genomen om, bijvoorbeeld via haar neef, die advocaat is en die zij, zo blijkt uit haar verklaringen, kan contacteren, hetgeen zij *"misschien"* wel eens zal doen, uit te zoeken hoe deze veroordeling dan precies in zijn werk gaat. Dat verzoekende partij zich hiervoor baseert op enkele, foutieve vermoedens, komt helemaal niet overtuigend over. De Raad wenst er tevens nog op te wijzen dat verzoekende partij zich kennelijk ook helemaal niet heeft geïnformeerd naar de stand van zaken met betrekking tot deze gevreesde beschuldiging/veroordeling (zie *supra*).

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat zij doorleefde verklaringen heeft afgelegd, dat haar spontane relaas gedetailleerd is en dat zij bij het afleggen van haar verklaringen haar gevoelens heeft getoond. Verwerende partij zou hier ten onrechte geen rekening mee hebben gehouden. Verzoekende partij argumenteert verder dat zij wel degelijk voldaan heeft aan de op haar rustende bewijslast, dat de bewijslast, waar heel omzichtig mee dient te worden omgesprongen, niet volledig op haar rust maar dat deze wordt gedeeld, dat de bewijslast niet te strikt mag worden geïnterpreteerd en dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend als er vragen zijn over de geloofwaardigheid van sommige delen van de asielaanvraag. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar en citeert passages uit de UNHCR *"note on burden of proof"* en naar de UNHCR-procedureguides.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verwerende partij de verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft afgelegd in ogenschouw heeft genomen. Verwerende partij heeft echter, gelet op de verschillende vaagheden, onwetendheden, eigenaardigheden, inconsistenties (met de objectieve landeninformatie waarover verwerende partij beschikt) en het flagrante gebrek aan interesse van verzoekende partij in haar eigen problemen, vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door haar verkondigde asielrelaas. Waar verzoekende partij betoogt dat zij heeft voldaan aan de op haar rustende bewijslast en dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, *quod non in casu*.

2.2.7. Verzoekende partij merkt nog op dat er geen logica/geen vaste regel is in het hebben van een geheime relatie, waardoor het besluiten tot 'de aanwezigheid van eigenaardigheden' *quasi* onmogelijk is, dat ook de reacties bij het betrappt worden uiterst individueel zijn, waardoor opnieuw een bepaalde reactie als 'eigenaardig' te bestempelen *quasi* uitgesloten is en dat de onwetendheden in haren hoofde verschoonbaar zijn omdat zij haar familieleden niet in de problemen wenste te brengen. De Raad meent dat het volstaat te verwijzen naar de eerder gedane uiteenzetting met betrekking tot de motieven in kwestie.

2.2.8. Het geheel van het voorgaande in acht genomen, dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Verzoekende partij komt dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielsrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 16 en stuk 17) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 februari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT